

ikke bliver standset, men at det bliver nærmere undersøgt, hvad der kan gøres for at imødekomme disse Lyenders Krav. Det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) indrømmede jo selv, at det var under disse Forhold en virkelig Uretfærdighed imod Lyendet, og han forudsatte ogsaa, at det var noget, som alle maatte være enige om, det heldige i at kunne give Lyendet den Løn, som det virkelig havde fortjent. Det forekommer mig derfor, at der var god Grund til at prøve Lovforslaget nøjere i et Udvalg. — Hvad Formen af Lovforslaget angaar, saa forekommer det ganske vist mig, at det maatte kunne udtrykkes noget bedre og tydeligere, og maaste man heller ikke behøvede at gaa slet saa vidt over for Lyendet, som § 2 gør, men det er jo noget, der nærmere kunde undersøges i et Udvalg, og jeg vilde derfor meget ønske, at Forslaget om at standse Sagen ikke maatte blive vedtaget.

Mellemann: Naar jeg hører til dem, der mene, at der ikke er Grund for det høje Ting til at hyskelsætte sig med det nærværende Lovforslag, saa er det, fordi jeg betragter denne Opgave, som fornuftigvis maatte ligge i Lovforslaget, som værende meget for stor til, at den kan tilfredsstilles ved det private Initiativ, og navnlig, at et Forsøg paa at løse denne Opgave fra det private Initiativs Side maatte fremtræde meget mere grundet og dybtgaaende end det, der foreligger her. Jeg kan være meget enig i, at det kan være ubehageligt, haardt for et Lyende at miste sin Løn; men jeg fastholder, at i og for sig er det ikke nogen større Uretfærdighed end den, at man overhovedet ikke faar, hvad man har til gode. At Lyendet er bundet til Skiftetiden og ikke kan gøre noget Skridt for at faa sin Løn før Skiftetiden er kommen, er jo meget rigtigt; men det gælder om enhver anden, der har Penge til gode, at han ikke kan gøre noget Skridt for at faa sit Tilgodehavende, før den Tid er kommen, da han kan kræve sine Penge. Til den Tid er han nødt til at vente og forholde sig rolig, og det Tab, der saaledes kan ramme, er for Lyendets Vedkommende ikke andet, end hvad der kan være Tilfældet for mange andre, som der er samme Grund til at have Medlidenskab med. For det første ser jeg ikke, hvorfor man ikke skal have lige saa megen Medlidenskab med Lyendet i Købstæderne og Kjøbenhavn, som Lyendet paa Landet; men dernæst er der mange andre Klasser af arbejdsyndende Personer, for hvem det kan være lige saa fordærveligt, og som have lige saa lidt Raad til at miste deres

Penge som Lyendet. Det kan jo tit og ofte gælde om den lille Haandværker, som kan have gjort en eller anden Afford om et Arbejde, han skal levere, og som er saaledes stillet, at han ikke kan forlange sine Penge, før Arbejdet er leveret, for ham er det lige saa haardt, naar han skal miste sine Penge, fordi han ikke har Fortrinsrettigheder eller deslige at gøre gældende. Det eneste Synspunkt, der kunde anføres for at begunstige Lyendet i denne Henseende, særlig ud over, hvad nu er Tilfældet, er jo en Betragtning, som en af de ærede Talere kom noget ind paa, nemlig den Betragtning, at man kan sige, at Lyendet har været medvirkende til at tilvejebringe de Værdier, som man holder sig til, men der vil jeg bemærke, at det Synspunkt rækker meget videre. Skal man støtte en særegen Ret for Lyendet derpaa, kommer man til at indrømme en særegen Ret af denne samme Art i mange andre Tilfælde. Saa vil der ogsaa være Tale om, at Haandværkere f. Eks., som have medvirket til Opførelse af en Bygning, skulde være i Besiddelse af en særegen Fortrinsret i Anledning af den Betaling, der tilkommer dem. Det Synspunkt altsaa, at den, der har været medvirkende til at producere noget, skal have en særegen Udgang til Dækning for sit Arbejde, er som sagt et Princip, som rækker meget videre, og skulde man føre det ind i Lovgivningen, maatte Opmærksomheden hæftes paa mange andre Forhold end Lyendeforholdet. Dette Lovforslag staar derfor for mig som en ud af Luften greben Regel for et ganske enkelt Forhold, som maa være udsprunget af Mangel paa Syn for, at det retlige Princip, der skulde ligge til Grund for Lovforslaget, griber videre om sig, end Forslagsstillerne maaste selv have tænkt sig.

Bojsen: Jeg vil over for det ærede Medlem for 1ste Kreds (Mellemann) dog gøre opmærksom paa, at Lyendet er anderledes stillet end sædvanlige Arbejdere eller end de smaa Haandværkere, der blev talt om, idet Lyendet i Genhold til Lyendeloven er forpligtet til, om jeg saa maa sige, at give Kredit paa sit Arbejde. De kunne ikke faa deres Løn udbetalt før Jærdag. Derimod kunne andre Arbejdere eller Haandværkere sige sig over for saadanne Tilfælde, men det kan Lyendet ikke, og derfor synes jeg at der var Grund til særlig at komme Lyendet imøde.

Mellemann: Hertil skal jeg blot bemærke, at faktisk er det heller ikke muligt for Haandværkeren at stille den Slags Forbringer. Faktisk ville de være stillede lige-